

MEI ETSII SEIKKAILUA

Mei hengitti riemastuneena suuren puiston vihreää, raikasta ilmaa. Puisto oli paras leikkipaikka koko Vilskeen kaupungissa. Mei halusi kokea kaiken kerralla! Hän halusi kiivetä puihin, kallioille ja kurkata joka koloon – ja niin hän tekikin. Hänen ystävänsä Paju taas kulki suoraan eteenpäin, mutta mikään ei jäänyt huomaamatta hänen tarkoilta silmiltään. Hän piirsi linnuista muistiinpanoja pieneen vihreään vihkoon.

Mei pohti kuumeisesti, mitä voisi leikkiä. Hänen teki kovasti mieli seikkailla. Sen jälkeen, kun heistä äskettäin oli tullut ekaluokkalaisia, seikkailuille oli jäänyt kovin vähän aikaa.

– Kiivetäänkö katoille vakoilemaan jotakuta? Vai etsitäänkö mutalammikko ja kaivetaan lammen pohjasta mutaa?

– Äsh, sanoi Paju, eikä nostanut katsettaan vihosta.

– Etsitäänkö pikkuväkeä? Mei yritti.

Mei oli varma, että puistossa eli pikkuväkeä. Ne olivat mielikuvitusolentoja. Mein mielestä kenties hauskin leikki oli koettaa etsiä todisteita pikkuväestä.

– Pikkuväkeä ei ole olemassa, Paju ilmoitti varmana mielipiteestään. – Ennen uskottiin pikkuväen suojelevan taloja, jos niitä kunnioitti ja niille tarjosi ruokaa. Nykyaikana pikkuväen virkaa hoitaa vaikka palovaroitin tai turvakamera.

Pajun puhua paasasi, kunnes Mei kyllästyi ja tökkäsi häntä yhtäkkiä sormellaan.

– Hippa! Mei kiljaisi.

Paju pinkaisi juoksuun, mutta Mei oli niin vikkellä, ettei häntä noin vain otettu kiinni. Lopulta Mei ja Paju pysähtyivät hengästyneinä. He olivat juosseet oudolle kadulle, jolla he eivät ennen olleet käyneet. Kadun varrella oli talo, ja talossa kummallinen vanha ovi. Ovessa oli lappu, johon oli kirjoitettu viesti. Mei tunsu, että seikkailua ei tarvinnut enää etsiä, vaan se oli alkamassa juuri nyt. Paju luki lappuun kirjoitettua tekstiä: RATAPUOTI ETSII PUOTIPUKSUJA!

– Ratapuoti kuulostaa hauskalta, Mei totesi. – Siellä on varmasti piiloja pikkuväelle ja muille satuolentoille!

– Me emme ole mitään pukuja, me olemme lapsia, Paju sanoi määrätietoisesti. – Mennään pois!

– Me olemme muksuja. Sehän on melkein sama, vain yhden kirjaimen ero, Mei sanoi mietittyään hetken. Hän ei ollut ihan varma kirjaimista, sillä hän vasta opetteli lukemaan. Kaikki kirjaimet eivät olleet hänelle tuttuja.

Mei tönäisi ovea. Tämä oli OIKEA seikkailu, ja Mei aikoi selvittää, mistä tässä kaikessa oikein oli kysymys.

– Puoti ei varmasti ole auki, Paju sanoi hätäntyneellä äänellä.

– On se, katso vaikka! Mei sanoi ja työnsi oven auki niin että narisi.

Lapset tuijottivat hämmästyneinä sisälle taloon. Oli kuin olisi katsonut toiseen aikaan. Oven takaa paljastui ikivanha kauppa, jota peitti vuosien pöly.

– Loistava leikkipaikka! Mei totesi säteilevästi hymyillen.

Hän kumartui nostamaan jotakin lattialta. Se oli hyvin pieni, resuinen nenäliina. Juuri sopiva jollekin tuntemattomalle, polvenkorkuiselle olenolle.

PUOTIPUKSUT

Vanha puoti oli merkillinen. Paju ryhtyi tutkimaan sitä yhtä suurella innolla kuin Mei. Miten paljon pölyä olikaan kertynyt kaikkialle! Oli hurjan jännää avata vanhoja tavaralaatikoita. Mei ja Paju kiljahtelivat löytäessään eräästä laatikosta pelottavia hattuja. Hatut näyttivät siltä kuin niiden osat olisivat aikanaan kuuluneet mitä vaarallisimmille petoeläimille. Niistä törrötti erilaisia ulokkeita, esimerkiksi sarvia. Lapset avasivat myös laatikollisen merirosvomiekkoja ja purkillisen ikivanhaa patagonialaista päärynähilloa vuodelta 1756. Hillo näytti yhä syömäkelpoiselta.

– Vau! Mei sanoi äkätessään kuvansa vanhasta koristeellisesta peilistä. Hän oli yltä päältä pölyssä. – Näytän ihan haamulta. Niin näytät muuten sinäkin!

– Meidän pitää siivota täällä, Paju sanoi. – Jos siis aiomme avata tämän puodin asiakkaille.

– Minä kun luulin, että sinä et halua olla puotipuksu, Mei virnisti.

Paju ei ollut kuulevinaan. Hän avasi puodin oven selälleen ja alkoi harjata pölyä ulos auringonpaisteeseen.

– Otetaan vähän pölyä talteen, Mei keksi. – Sellaisessa paikassa, jossa kukaan ei ole käynyt pitkään aikaan, voi pölystäkin tulla satupölyä.

– Satupölyä, pah, Paju sanoi ja pyöritteli silmiään. – Kaikkeen sinäkin uskot.

Mei otti kuitenkin lasipullon ja kaapi hyllyiltä ja esineiden päältä pölyä pulloon sulkakynän sulalla. Mei katseli, miten pölyhiukkaset tanssivat hetken hiljaa pullon pohjalla. Kun aurinko osui niihin, jokainen hiukkanen kimalteli kuin pullossa olisi ollut sateenkaarensiemeniä.

Puoti alkoi vähitellen näyttää värikkäältä ja iloiselta. Mei jynssäsi vanhaa lipastoa. Hän yritti avata lipaston laatikoita, mutta ne olivat lukossa. Hän oli kuulevinaan lipaston sisältä ääniä.

– Tämän sisällä voi asua pikkuväkeä! Mei huudahti painaen korvansa lipaston kylkeen.

– Joo, siellä on varmasti paljon pikkuväkeä: koppakuoriaisia, hämähäkkejä ja hiiriä, Paju totesi ilkkurisesti.

Pajun mielestä koko lipaston olisi saanut kantaa puodin alakerran varastoon, mutta kun he yrittivät siirtää lipastoa, se ei hievahtanutkaan.

– Aika painavia hiiriä lipastossa, Mei virnisti.

Paju näpräsi auki vanhaa kassakonetta. Ping! Kone kilahti, ja laatikko aukesi rämähtäen. Laatikossa oli kasa vanhoja kolikoita, hiirenkakkaa ja pari likaista lasikuulaa. Mei ja Paju kumartuivat tutkimaan rahoja, joihin oli lyöty omituisten olentojen kuvia. He eivät huomanneet lainkaan, että ovelle oli ilmestynyt varjo.

– Häipykää! ääni kajahti ovensuusta. – Tästä eteenpäin tämä on meidän leikkipaikkamme.

Mei kääntyi salamannopeasti puhujia kohti.

YSTÄVYKSET

Mei nosti nenänsä uhmakkaasi pystyyn, kun hän näki, että Ratapuodin ovelta seisoi kaksi heidän ikäistään lasta. Lapset näyttivät tutuilta. He olivat ekaluokkalaisia Mein ja Pajun koulusta, mutta rinnakkaisluokalta.

– Me löysimme tämän paikan ensin! Kaikki, mitä täällä on, kuuluu meille, Mei ilmoitti.

Paju ei sanonut mitään. Hän tarkkaili tilannetta. Vieraat lapset seisoivat edelleen ovensuussa. Ensimmäisenä puhunut oli saporopäinen tyttö suurissa skeittikengissä. Hän kurtisteli naamaansa kummallisesti. Toinen vieraista oli pitkä ja vahvan näköinen poika. Hän ei näyttänyt saavan sanaa suustaan, vaan yritti huonolla menestyksellä piilotella tytön takana.

– Me olemme tästä eteenpäin puotipuksuja! Menkää muualle leikkimään, tyttö sanoi.

– Eipäs! Me olimme täällä ensin ja te saatte lähteä, Mei sanoi. Hänen silmänsä näyttivät pieniltä pippureilta.

Paju tiesi, että Mei oli hyvin oikeudenmukainen eikä missään tapauksessa luovuttaisi Ratapuotia ilman taistelua. Pajunkin mielestä toiset lapset käyttäytyivät epäreilusti, mutta häntä pelotti. Tilanne alkoi muuttua ikäväksi.

Mei muisteli usein jälkeensä, miten juuri sinä hetkenä tapahtui hyvin paljon merkittäviä asioita yhtä aikaa. Lukitusta lipastosta aukeni ylin laatikko, ja laatikosta puhalsi puotiin voimakas tuuli. Mei näki selvästi, miten kaksi pikkuista olentoa lensi ilman halki, laskeutui puodin nurkkaan ja katosi jonnekin vanhan hellan kätköihin. Samalla puotiin levisi ihana tuoksu. Riitaa haastanut tyttö syöksähti kohti Meitä. Matkalla hän kompastui, ja sen seurauksena päätyikin ällistykseseen antamaan Meille suuren, hellän halauksen. Äkkiä kaikkia alkoi hihityttää. Iso, hiljainen poikakin hymyili hämillään. Hän ei edelleenkään puhunut, mutta tuli Mein ja Pajun luo ja kätteli heitä. Puhelias tyttö esitteli heidät.

– Minä olen Aino, tyttö ilmoitti, – ja tässä on paras ystäväni Onni.

Kumma juttu, mutta yhtäkkiä lapset tunsivat olevansa kuin vanhoja ystäviä, vaikka olivat tunteneet tuskin kymmentä minuuttia. Mei oli jo kokonaan unohtanut kiistan. Innokkaasti hän ryhtyi kaivamaan eväskeksyjä repusta.

– Näittekö pikkuväen, kun laatikko aukesi? Annetaan niille ruokaa!

Paju näytti hieman nololta. Nyt Aino ja Onni varmasti nauraisivat Mein kuvitelmille. Silloin Onni yllätti kaikki. Hän avasi suunsa ja sanoi kaksi kokonaista lausetta peräkkäin.

– Ne eivät syö leipää. Ne syövät lehtiä, marjoja ja pähkinöitä eli kaikenlaista, mitä kasvaa luonnossa.

Mei vilkaisi Onniin. Onnikin oli siis nähnyt ne kaksi pikkuista. Mei loikkasi ovelle.

– Tulkaa! hän huusi. – Mennään etsimään niille ruokaa!

Lapset leikkivät koko illan yhdessä. He kasasivat puodin hyllyille lehtiä, heinä, pähkinöitä ja marjoja ja kaikenlaista muuta mielenkiintoista, jota puistosta löytyi. Paju teki ahkerasti muistiinpanoja kasveista.

– Huomenna me voimme jo avata puodin! Mei iloitsi.

– Ei tänne varmaan kukaan tule, Paju tuhahti, mutta näytti samaan aikaan hurjan ylpeältä puodin hyllyistä, jotka notkuivat pikkuväen herkkuja ja omituisia vanhoja tavaroita.

– Nähdäänkö huomenna koulun jälkeen suihkulähteellä ja tullaan yhtä matkaa? Aino ehdotti.

Niin sovittiin, ja lapset katosivat kevein askelin kukin omaan kotiinsa.